

RECHTSPRAAK

Ontslagname door werknemster kwalificeert niet als ontslag op staande voet. Ook als ontslag wel als ontslag op staande voet zou kwalificeren, had werknemster hier geen dringende reden voor. Verzoek om toekenning transitievergoeding en gefixeerde schadevergoeding afgewezen.

Feiten

Werknemster heeft van 1 april tot 6 september 2023 fulltime gewerkt bij werkgeefster in de functie van intercedente tegen een (laatstverdiend) maandloon van € 2.750 bruto. Werknemster heeft op drie verschillende plaatsen gewerkt (plaats 1, 2 en 3). Zij beschikte over een vestigingsauto, omdat zij vaak alleen op plaats 1 zat. Toen de vestigingsmanager van plaats 3 erachter kwam dat werknemster in een vestigingsauto reed, terwijl dit niet bij de arbeidsvoorwaarden van een intercedent hoort, heeft zij aan de directeur gevraagd welke afspraken er zijn gemaakt met werknemster over het gebruik van de auto. Als gevolg hiervan is werknemster op 6 september 2023 medegedeeld dat zij de vestigingsauto van plaats 1 niet langer mocht gebruiken voor woon-werkverkeer. Werknemster heeft diezelfde dag haar arbeidsovereenkomst opgezegd en de vestigingsauto met andere bedrijfseigendommen ingeleverd. Per e-mail heeft zij zes redenen voor haar ontslag kenbaar gemaakt, namelijk dat zij taken van een vestigingsmanager uitvoert, werk in eigen tijd verricht, een lange reistijd heeft, de auto onterecht is ingenomen, de directeur grensoverschrijdend gedrag heeft vertoond en zij is weggepest bij werkgeefster. Werknemster stelt in onderhavige procedure dat zij op 6 september 2023 ontslag op staande voet heeft genomen en verzoekt de kantonrechter werkgeefster te veroordelen tot betaling van een transitievergoeding, gefixeerde schadevergoeding en een verhoogde gefixeerde schadevergoeding. Als tegenverzoek verzoekt werkgeefster de kantonrechter om werknemster te verbieden de zaak met derden te bespreken of anderszins openbaar te maken en zich negatief over werkgeefster uit te laten.

Oordeel

De kantonrechter wijst beide verzoeken af en oordeelt als volgt. De kantonrechter ziet het ontslag niet als een ontslag op staande voet. Ook indien de kantonrechter ervan uit zou gaan dat werknemster wel ontslag op staande voet heeft genomen, dan nog zou dit niet tot de conclusie leiden dat de door werknemster genoemde redenen dringende redenen opleveren. Ten eerste is de bedrijfsauto terecht ingenomen. Werknemster heeft namelijk geen overeenkomst met betrekking tot woon-werkverkeer ingebracht. Ook blijkt nergens uit dat werknemster een onbeperkt recht had op een auto voor woon-werkverkeer. Ten tweede is

volgens de kantonrechter het grensoverschrijdend gedrag van de directeur niet vast komen te staan. De door werknemster ingebrachte Whatsappberichten acht de kantonrechter immers niet seksueel grensoverschrijdend. De overige beschuldigingen – dat de directeur werknemster zou hebben aangeraakt en heeft aangeboden een weekend weg te gaan – heeft werknemster pas op de mondelinge behandeling geuit terwijl de directeur zich hiertegen niet meer kon verweren. De kantonrechter beschouwt deze beschuldigingen dan ook als te laat ingebracht. Ten derde is ook het wegpesten van werknemster niet vast komen te staan. In de onvriendelijke communicatie tussen collega's heeft werknemster namelijk zelf ook een aandeel. De overige drie genoemde redenen vormen volgens de kantonrechter verder ook geen dringende reden voor ontslag op staande voet. Nu werknemster geen dringende reden had voor het onverwijld opzeggen van haar arbeidsovereenkomst en er daarnaast geen sprake is van ernstig verwijtbaar handelen van werkgeefster, heeft zij geen recht op de gevorderde vergoedingen.

Tot slot heeft werkgeefster verzocht om werknemster te verbieden met derden te spreken over deze zaak of op andere wijze openbaar te maken. Werkgeefster heeft echter onvoldoende feiten en omstandigheden gesteld waaruit aantasting van haar goede naam blijkt of van een noodzaak om een verdergaand verbod op te leggen dan reeds voortvloeit uit het in de arbeidsovereenkomst opgenomen geheimhoudingsbeding, zodat het gevorderde spreekverbod wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 18-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:103

Zaaknummer: 10783077 \ UE VERZ 23-354

Rechters: A.R. Creutzberg

Advocaten: R. Reumkens en E. Hagendoorn

Wetsartikelen: 7:677 BW, 7:679 BW en 7:673 BW